

ЯПОНСКИЙ ТЕАТР

A group of Japanese theater performers, likely Kabuki or Noh, are captured in a dynamic pose on a stage. They are wearing traditional kimonos in various colors, including white, yellow, and red. Many are holding large, open fans (sensu) with orange and white patterns. The background is a stylized, dark red and black structure, possibly representing a cherry blossom tree or a traditional building. The lighting is dramatic, highlighting the performers against the dark background.

Виконав
учень 11 класу
СШ № 118 «Всесвіт»
Корецький
Ярослав

Витоки японського театрального мистецтва сягають древнім обрядовим дійствам землеробських свят. Географічне положення Японії (країна розташована на островах) зумовило ізоляцію японської культури, в тому числі театрального мистецтва.

У 7 - 8 ст. відбувається поступове прилучення ізольованою острівної країни до східно-азіатської цивілізації, представлені тоді культурою Кореї, Китаю, Індокитаю. У цей час на японський ґрунт переносяться театральні форми, що існували тоді в різних країнах Східної Азії. Одні з них увійшли в історію японського театру з найменуванням гигаку, інші - бугаку

Обов'язковою частиною вистави було хода (гёдо), учасники якого носили маски. Очолював хід ведучий (тідо) (сучасні релігійні процесії очолює персонаж у масці тенгу, який як би розганяє злих духів). За провідним слідували музиканти, що грають на флейті (фуге), літаврах (курецудзумі) і мідних тарілках (добёсі), а за ними юнак, провідний на поводі виконавця, який зображує символічного лева (лев зустрічається в сучасних танцювальних виставах Японії).

Слідом за юнаків з левом групами виходили інші учасники вистави: гоко - благородний принц в масці і пишному вбранні, церемонно танцював з віялом під протяжні звуки флейти; потім Карур - орел, який виконував танець, воспроизводивший боротьбу зі змією (танець увійшов в багато уявлення японського театру); наступна пара (конрон і рікісі) розігрувала комедійний епізод, в якому брали участь чотири дівчини-Годзе. Конрон, танцюючи, спокушав дівчат, але рікісі нападав на нього і відбирав спис. Далі йшли епізоди, в яких виступали старий і дитина, пан і слуга та інші. Всі ці сценки виконувалися під релігійну музику.

Бугаку - музично-танцювальна вистава, що включає елементи китайського, корейського, індокитайського, в'єтнамського і яванського театрального мистецтва. Мисте Бугаку - музично-танцювальна вистава, що включає елементи китайського, корейського, індокитайського, в'єтнамського і яванського театрального мистецтва. Мистецтво сангаку, розвинене в подальшому (до 11 століття) в саругаку, включало різні види масового народного мистецтва: комедійну пантоміму, народні пісні і танці, акробатику, фокуси, жонглювання, виступи лялькарів та інших.

В кінці 8 - початку 9 ст. бугаку виконували професійні актори, традиції передавалися у спадок в артистичних сім'ях (згодом ця спадкоємність увійшла в усі види класичного японського театру).

Бугаку розігруються на дерев'яних помостах споруджених перед храмами або на палацових територіях. Центральна частина сценічного майданчика, призначена для виконання основних танців, підноситься над помостом, покритим яскраво-червоним лаком. У деяких храмах існують постійні сцени для бугаку (земляні або кам'яні). Виконавці одягнені в яскраві костюми і страхітливі маски, вирізані з дерева і часто забарвлені в яскраві кольори. Танці супроводжуються музикою (гагаку) і співом. З двох сторін близько помосту ставляться великі барабани (дадайко) висотою більше 3 м. Серед інших музичних інструментів: бива і кото (тип арфи), се (близька флейті), хітірікі (своєрідна сопілка), барабани (тайко) і гонги (Секо) .

До початку 12 століття мистецтво бугаку занепало. Його змінили нові види музичних вистав - денгаку і саругаку, які користувалися популярністю серед військового стану, яке прийшло на зміну аристократії, вищого буддійському і синтоїстському духовенству. Проте мистецтво бугаку неісчезло, в сучасній Японії воно користується заступництвом імператорського двору і зберігається в окремих буддійських і синтоїстських храмах. Елементи бугаку послужили основою класичного музичного і танцювального мистецтва Японії. Його традиції зберігаються в сучасному японському театрі. Уявлення бугаку відвідує коло глядачів, яких запрошують в імператорський палац, або фахівці мистецтвознавці під час фестивалів класичного японського мистецтва. Для широкої публіки два-три рази на рік влаштовуються концерти музики гагаку.

уявлення саругаку влаштовувалися під час релігійних свят. Виконавцями були представники з народу. Іскусство саругаку швидко завоювало велику популярність. Три століття потому воно знайшло покровителів в особі великих храмів і монастирів. У саругаку включалися придворні, ритуальні та сільські пісні і танці. Виникла особлива форма театральної вистави - саругаку-но але, що стала прототипом майбутніх уявлень театру Но. Комедійна частина саругаку до 14 століття розвинулася в Кьоген - короткі п'єси, що включають побутові комедійні, а іноді сатиричні сцени. Мова кьоген простий, близький розмовної.

Кінець